GẤM QUA NỀN GIÁO-DỤC

WILLIAM BOOTH, NGUYÊN-SOÁI CỨU-THẾ-QUÂN

CHA mẹ muốn con-cái trở nên tôi-tớ hữu-dụng của Đức Chúa Trời thì phải lo dạy-dỗ chúng. Công-việc nầy rất khó-khăn, phải gặp nhiều nỗi trở-ngại, lo-buồn. Đây tôi muốn cùng anh em chị em xem-xét một vài bổn-phận chúng ta buộc phải làm trọn nếu muốn chức-vụ dạy-dỗ con-cái kia được hiệu-quả mỹ-mãn.

I. Phải luôn luôn ghi-nhớ mục-đích mình hướng theo.—Hãy nhìn thẳng vào mục-đích, quả-quyết đạt đến. Đừng ngã lòng vì cớ sự cám-dỗ của thế-gian, cạm-bẫy của tội-ác, hoặc sự nhàn-nhã của xác-thịt. Nhiều bậc cha mẹ đã đạt đến mục-đích, thì anh em chị em cũng có thể đạt đến mục-đích chớ! Ai thất-bại chăng? Mặc! Nhờ ơn Chúa, ta chắc sẽ thành-công. Thất-bại há chẳng phải vì cha mẹ theo nguyên-tắc không tốt, treo gương xấu, hoặc dạy-dỗ sai-lầm, sao? Đức Chúa Trời phán rằng: «Hãy dạy cho trẻ thơ con đường nó phải theo; dầu khi nó trở về già, cũng không hề lìa khỏi đó» (Châm 22: 6).

II. Phải lấy hành-vi làm khuôn-mẫu cho con-cái.—Trước mặt con-cái, anh em chị em phải hằng ngày thực-hành tình yêu-thương không vị-kỷ, và tánh-tình trong-sạch, ngay-thẳng mà mình buộc chúng noi theo. Không có gương «sống» ấy thì đừng hòng đạt đến mục-đích xứng-đáng.

III. Phải dạy cho con-cái biết đạo thật.—Phải làm thế nào cho con-cái hiểu được đạo Tin-Lành của Đấng Christ. Hãy bày-tỏ hết vẻ tốt-đẹp, cao-thượng của đạo ấy để cho con-cái hâm-mộ, kính-phục. Nên nương theo các điều-răn và gương sáng trong Kinh-Thánh, và nhứt là trong sự sống, sự chết của Đức Chúa Jêsus-Christ, trong chức-vụ của các sứ-đồ, mà dạy-dỗ con-cái.

IV. Hãy tỏ cho con-cái hiểu rằng những điều mình buộc nó làm là chánh-đáng và hiệp-lý.— Phải gợi trí phán-đoán và lương-tâm của chúng hơn là gợi tình-cảm. Không nên vì đó mà xao-lãng nền đức-dục, nhưng phải cốt sao cho chúng hiểu mình. Cần dạy theo trình-độ tài-năng và trí-tuệ của chúng, nghĩa là tùy theo những điều chúng đã biết rồi.

V. Phải buộc con vâng theo mọi điều mình sai-bảo nó.— Nếu con không vâng-phục thì mọi công-khó của anh em chị em sẽ vô-ích cả. Nhưng nếu anh em chị em tập cho nó quen vâng-phục một cách vui-vẻ và mau-mắn thì nó chẳng những giữ trọn bổn-phận đối với cha mẹ và với người đời mà thôi, song cũng giữ trọn bổn-phận với Đức Chúa Trời, đó là điều quan-hệ hơn cả. Phải sớm gây cho con trẻ tánh vâng-phục, đừng sai-bảo nhiều điều luôn một lúc. Phải bảo chúng làm những việc vừa sức. Anh em chị em có bắt con mang gánh nặng quá, hay là bắt nó đọc thứ chữ nó chưa từng học không? Vậy thì sao anh em chị em lại bắt nó ngồi yên-lặng hàng mấy giờ, cấm nó kêu-rên khi đau-ốm, ép nó ngủ đương khi sợ-hãi? Phải

bảo nó làm những việc chánh-đáng và hiệp-lý, phải xét xem chúng có hiểu lời mình sai-bảo chăng. Nếu thấy nó rụt-rè không vâng theo ngay, thì phải buộc nó nhắc lại lời mình sai-bảo. Nếu là một việc khó thì nên cắt nghĩa tại sao mình muốn nó làm, và cũng nên nói rằng nếu nó làm thì mình sẽ vui lòng lắm.

VI. Nếu con phạm lỗi thì phải sửa-phạt cho xứng-đáng.—Ít khi có con nít trọn-vẹn, chơn-thật, vâng-phục đến nỗi ta không hề phải sửa-phạt. Nếu con-cái cố-ý không vâng lời, thì cha mẹ phải tỏ ý buồn-bực, rầu-rĩ, và phải sửa-phạtcho xứng-đáng. Nhưng nếu nó phạm lỗi vì dại-dột, vô-ý hoặc không hiểu-biết, thì không cần sửa-phạt, chỉ dạy-bảo cho nó rõ thôi. Cha mẹ cần phải sửa-phạt con-cái càng mau càng có hiệu-nghiệm. Đừng bạ đâu đánh đấy, nhứt là đừng đánh vào đầu, kẻo hại khối óc và thần-kinh của con trẻ. Nhưng sửa-phạt xong thì nên kiếm cách làm hòa ngay, đừng để cha mẹ với con-cái hờn-giận nhau lâu mà mất hạnh-phước trong gia-đình.

VII. Phải luôn luôn ăn-ở hiệp với đạo.—Phải làm thế nào cho con-cái biết cha mẹ có lòng tin-kính ở nhà cũng như ở nhà-thờ, ngày thứ hai cũng như Chúa-nhựt, khi giải-trí cũng như khi quì gối cầu-nguyện. Con-cái phải sống, cử-động và lớn lên trong bầu không-khí tin-kính của gia-đình.

VIII. Phải xét xem con-cái có thật hối-cải chăng.—Chính Đức Chúa Trời vạch một đường phân-rẽ người công-bình với kẻ gian-ác. Mỗi người hoặc lớn hoặc nhỏ phải trải qua một lúc thôi hầu việc ma-quỉ để hầu việc Đức Chúa Trời, từ tối qua sáng, từ sự chết đến sự sống. Tóm một lời, họ phải được cứu-rỗi. Cha mẹ phải cắt nghĩa cho con-cái biết sự hối-cải là thế nào và cần-yếu thế nào.

IV. Phải vun-trồng tánh nhơn-từ cho con-cái.—Nếu con-cái chơi ác thì đừng dung-thứ. Sự láo-xược tàn-ác ở đời một phần lớn do nền đức-dục cẩu-thả mà ra. Tại sao người kia bạo-ngược, dữ-tợn? Vì khi người còn nhỏ, cha mẹ để mặc người cào-cấu kẻ khác, đánh-đập chó mèo, phá-phách đồ-đạc, chửi-rủa tôi-tớ. Phải tập cho chúng bố-thí, chăm-chút bầy chim, bầy gà, chia-xẻ quà bánh cho bè-bạn và dâng tiền cho Chúa nữa. Rồi cha mẹ sẽ kinh-ngạc vì thấy con-cái lớn lên sẽ là người nhơn-từ, nhu-mì, đầy lòng yêu-thương trong Chúa.

X. Còn chi nữa?—Phải lo sao cho con-cái khỏe-mạnh, vạm-vỡ. Nếu chúng cả đời ốm-yếu, gầy-còm, thì chỉ tại cha mẹ không chăm-nom cẩn-thận lúc chúng còn thơ-ấu. Phải mở-mang trí-khôn, trí tưởng-tượng và tài phán-đoán cùng mọi sở-năng khác của con-cái. Phải vun-trồng tánh siêng-năng cho con-cái. Nhứt là phải luôn nhờ-cậy quyền-phép của Đức Thánh-Linh. —*T. K. B. lược-thuật.*

PHƯỚC LÀNH CỰU-ƯỚC

1. Phước vì thờ-lạy—«Phước cho người nào ở trong nhà Chúa!» (Thi-thiên 84: 4).

2. Phước vì vâng-phục—«Phước cho những người gìn-giữ chứng-cớ Ngài!» (Thi-thiên 119: 2).

3. Phước vì hầu việc—«Phước thay cho các ngươi gieo giống ở bên mọi dòng nước!» (Thi-thiên 32: 20).

4. Phước vì được tha-tội—«Phước thay cho người nào được tha-sự vi-phạm mình!» (Thi-thiên 32: 1).

5. Phước vì phục-thuộc—«Phước cho người nào được sức-lực trong Chúa!» (Thi-thiên 84: 5).

6. Phước vì kiên-nhẫn—«Phước thay cho mọi kẻ trông-đợi Ngài!» (Ê-sai 30: 12).

7. Phước vì chịu thử-rèn—«Phước cho người nào Ngài sửa-phạt!» (Thi-thiên 94: 12)—tham-khảo Hê 12: 4-11).—*La Bonne Revue.*